

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie **R. Z.**

uniewinnionego od przestępstwa z 94 § 2 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 lutego 2026 r.

kasacji wniesionej przez Naczelnika Warmińsko-Mazurskiego Urzędu Celno-Skarbowego w Olsztynie

od wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu

z 19 września 2025 r., sygn. akt VI Ka 391/25

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Braniewie

z 29 maja 2025 r., sygn. akt II K 203/24

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Braniewie wyrokiem nakazowym z 19 lipca 2024 r. sygn. akt II K 203/24 uznał oskarżonego R. Z. za winnego popełnienia zarzucanego mu w

akcie oskarżenia przestępstwa skarbowego, przyjmując jednak, iż stanowi on wypadek mniejszej wagi, kwalifikowany z art. 94 § 2 i 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 94 § 3 k.k.s. w zw. z art. 48 § 1, § 2, § 3 i § 4 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1.000 zł.

Od tego wyroku Naczelnik Warmińsko-Mazurskiego Urzędu Celno-Skarbowego w Olsztynie wniósł sprzeciw do Sądu Rejonowego w Braniewie, który po rozpoznaniu sprawy wyrokiem z 29 maja 2025 r. sygn. akt II K 203/24 - uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia.

Na skutek apelacji Naczelnika Warmińsko-Mazurskiego Urzędu Celno-Skarbowego w Olsztynie, wyrokiem z 19 września 2025 r., Sąd Okręgowy w Elblągu, sygn. akt VI Ka 391/25, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację na niekorzyść R. Z. , zaskarżając wyrok w całości wniósł Naczelnik Warmińsko-Mazurskiego Urzędu Celno-Skarbowego w Olsztynie. Autor kasacji zarzucił rozstrzygnięciu: rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 94 § 2 k.k.s. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, iż swoim zachowaniem oskarżony R. Z. w dniu 10 lutego 2024 r. na Drogowym Przejściu Granicznym w G., w trakcie przeprowadzanej kontroli, w budynku kontroli szczegółowej, nie utrudniał funkcjonariuszom służby celno - skarbowej wykonywania czynności służbowych, co doprowadziło do utrzymania w mocy zaskarżonym wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z 19 września 2025 r. o sygn. akt VI Ka 391/25 wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie z 29 maja 2025 r. o sygn. akt II K 203/24 uniewinniającego oskarżonego R. Z. od popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy wyżej wymieniony swoim zachowaniem polegającym na odmowie wykonywania poleceń funkcjonariuszy udostępnienia wnętrza pojazdu poprzez odmowę otwarcia drzwi pojazdu, klapy bagażnika oraz pokrywy komory silnika pojazdu, a także zabrania z jego wnętrza przedmiotów osobistych, w tym portfela oraz zgłoszonych papierosów, utrudniał wykonanie czynności służbowych, czym wyczerpał znamiona przestępstwa karnoskarbowego opisanego w art. 94 § 2 k.k.s. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Elblągu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację należało uznać za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Przede wszystkim należy wskazać, że sformułowany przez wnoszącego kasację zarzut – naruszenia art. 94 § 2 k.k.s. - dotyczy tylko orzeczenia sądu I instancji i jest całkowicie niezgodny z wymogami określonymi w treści art. 519 k.p.k., który stanowi, iż przedmiotem zaskarżenia może być jedynie wyrok sądu odwoławczego. Nie mogło dojść przy orzekaniu w sądzie odwoławczym do naruszenia prawa materialnego, gdyż sąd ten nie stosował art. 94 § 2 k.k.s.

Zarzut ten w istocie sprowadza się do powielenia zarzutu postawionego w apelacji przez autora obecnie wniesionej kasacji i zmierza do poddania ponownej ocenie orzeczenia sądu I instancji. Kasacja nie jest natomiast kolejnym środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu II instancji. Wyrok Sądu I instancji może być w postępowaniu kasacyjnym zaskarżony skutecznie, ale jedynie w sposób pośredni, poprzez wykazanie uchybień, które nastąpiły w trakcie prowadzonej zwyczajnej kontroli odwoławczej. Skarżący w kasacji nie zarzuca jednak naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. lub art. 457 § 3 k.p.k. i jedynie poprzez jej uzasadnienie można odczytać intencje skarżącego, iż kwestionuje on w istocie kontrolę odwoławczą orzeczenia sądu I instancji. Po analizie orzeczenia sądu odwoławczego należy jednak stwierdzić, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazuje, że sąd ten należycie rozważył zarzut apelacyjny, nie dopatrując się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Mimo braku takiego zarzuty, sąd odwoławczy odniósł się również do prawidłowości niezastosowania art. 94 § 2 k.k.s. uznając, że sąd instancji dokonał prawidłowej wykładni ww. przepisu, zaś jego niezastosowanie było słuszne. W uzasadnieniu sąd *ad quem* wskazał: że oskarżony *udostępnił funkcjonariuszom uprawnionym do przeprowadzenia czynności kontrolnych wewnątrz swego pojazdu, w celu przeprowadzenia jego kontroli szczegółowej i nie utrudniał wykonania czynności służbowej, pomimo, że na ich polecenie nie otworzył bagażnika i nie wyjął z niego swoich rzeczy, stojąc na stanowisku, że tego rodzaju czynności należą do kontrolujących. Takie zaniechanie nie świadczyło o odmowie wykonania czynności przygotowawczych oraz umyślnym stwarzaniu trudności w przeprowadzeniu przeszukania pojazdu, skoro oskarżony udostępnił pojazd do kontroli celnej i nie przeciwstawiał się jego przeszukaniu, pozostawiając go do dyspozycji kontrolujących. Oskarżony nie stwarzał przeszkód i*

nie zakłócał przeprowadzanej czynności służbowej, a zarzucane mu zachowanie nie miało charakteru bezprawnego. Brak natomiast oczekiwanego przez funkcjonariuszy współdziałania przy kontroli celnej polegającej na przeszukaniu udostępnionego pojazdu, które nie doprowadziło do ograniczenia zakresu wykonywanej czynności kontrolnej, nie mogło być uznane za utrudnianie wykonania czynności służbowej i to zarówno od strony przedmiotowej omawianego przestępstwa skarbowego, jak i strony podmiotowej, do której należy podlegający wykazaniu zamiar jego popełnienia.

Z tych też powodów, sąd odwoławczy prawidłowo stwierdził, że w sprawie nie zachodziły podstawy do stwierdzenia nie tylko zarzucanego błędu w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na treść uniewinnienia oskarżonego, ale także obrazy prawa materialnego polegającej na niezastosowaniu do przyjętych ustaleń faktycznych przepisu art. 94 § 2 k.k.s., pomimo niepodniesienia tego uchybienia, od którego uzależnione było uchylenie zaskarżonego orzeczenia na niekorzyść oskarżonego. Z tym stanowiskiem w pełni zgadza się Sąd Najwyższy.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu Okręgowego w Elblągu, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji Naczelnika Warmińsko-Mazurskiego Urzędu Celno-Skarbowego w Olsztynie, jako oczywiście bezzasadnej. O kosztach orzeczono na zasadzie art. 636 § 1 k.p.k.

[J.J.]

[a.ł]

Małgorzata Bednarek

